

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 28Sa/16/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5017200379
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Martinčeková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5017200379.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako správny súd, v konaní pred sudkyňou JUDr. Janou Martinčekovou, v právnej veci žalobcu: Mgr. Q. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. č. XXXX/XX, T. O., právne zast. JUDr. Mariánom Ďurinom, advokátom, so sídlom X. č. X., W., proti žalovanému: Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, so sídlom Kutuzovova 8, Bratislava, o žalobe v sociálnych veciach, v konaní o preskúmanie rozhodnutia Ministra obrany SR č. SELP-221-5/2017-RK zo dňa 18.09.2017, takto

rozhodol:

Krajský súd v Žiline žalobu **z a m i e t a**.

Žalobcovi a žalovanému náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Prvostupňovým správnym rozhodnutím č.: SELUZ-24-20-2/2017-OdSP zo dňa 08. júna 2017 Ministerstvo obrany (MO) SR podľa § 84 ods. 4 písm. b) zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov v znení neskorších predpisov na základe písomného návrhu na obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. a) zákona č. 71/1967 Zb. o priznaní odchodného, ktorý podal Mgr. Q. N., preskúmalo návrh na obnovu konania o priznaní odchodného a rozhodlo tak, že obnovu konania o priznaní odchodného nepovolilo. V odôvodnení prvostupňový správny orgán uviedol, že Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia rozhodnutím z 21.06.2016 priznal účastníkovi odchodné vo výške 7.935,16 €. Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ odvolanie, o ktorom rozhodovalo Ministerstvo obrany SR, ktoré ho zamietlo a prvostupňové rozhodnutie Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia potvrdilo. Navrhovateľ v návrhu na povolenie obnovy konania podľa 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku ako dôvod svojho návrhu uviedol, že Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia (VÚSZ) pri výpočte výšky odchodného nezohľadnil dobu výkonu dobrovoľného vojenského cvičenia od 28.05.1996 do 26.07.1996 v trvaní 1 mesiaca a 29 dní. Pritom táto námietka bola uvedená aj ako námietka v odvolacom konaní, ktorú podal proti rozhodnutiu VÚSZ a odvolací orgán sa s ňou zaoberal a riadne vysporiadal vo svojom rozhodnutí o odvolaní z 28. septembra 2016. Ide o skutočnosť, ktorá bola navrhovateľovi známa v čase rozhodovania odvolacieho orgánu a túto skutočnosť v konaní o odvolaní navrhovateľ aj uplatnil, preto ju nie je možné považovať za novú skutočnosť, na základe ktorej by bolo prípustné povoliť obnovu konania.

2. Na základe rozkladu proti tomuto rozhodnutiu vo veci rozhodoval žalovaný, ktorý napadnutým rozhodnutím č. SELP-221-5/2017-RK zo dňa 18.09.2017 rozklad žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Uviedol, že inštitút obnovy konania je mimoriadnym opravným prostriedkom proti právoplatnému rozhodnutiu, ktoré sa obnoví na žiadosť účastníka konania alebo z úradnej moci. Všeobecnými predpokladmi obnovy konania sú existencia právoplatného rozhodnutia, existencia aspoň jedného z taxatívne ustanovených dôvodov na obnovu konania, existencia oprávneného subjektu, ktorý podal návrh na obnovu konania, dodržanie lehoty na podanie návrhu na obnovu konania, a to tak subjektívnej, ako aj objektívnej, neexistencia dôvodov, pre ktoré je obnova konania neprípustná. Inštitút

obnovy v zmysle § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku je mimoriadnym opravným prostriedkom pre účely, ak nové skutočnosti a dôkazy privodia, resp. môžu privodiť skutkovú zmenu v konaní. V danom prípade dôvodom na povolenie obnovy bolo výlučne, že v rozhodnutí č. VÚSZ-65303040455205/16 z 21.06.2016 vydanom VÚSZ, pri výpočte odchodného mu nebola započítaná doba služby rozhodujúca pre výšku výpočtu odchodného, a to doba dobrovoľného vojenského cvičenia od 28.05.1996 do 26.07.1996, pričom uvedenú skutočnosť mal VÚSZ, aj napriek predloženému stanovisku Úradu právnych služieb MO SR odignorovať. Bolo pritom preukázané, že už v pôvodnom konaní táto námietka bola účastníkom predostretá, bola jedným z odvolacích dôvodov proti prvostupňovému správne rozhodnutiu, ktorou sa druhostupňové správne rozhodnutie vysporiadalo a uviedlo započítateľné doby výkonu vojenskej služby rozhodujúce na vznik nároku na odchodné a určenie jeho výšky, pričom dobrovoľné vojenské cvičenie takouto dobou nie je. V stanovisku Úradu právnych služieb ministerstvo obrany uviedlo, že posudzuje započítanie času trvania dobrovoľného vojenského cvičenia ako časť služby výlučne pre účely určenia platového stupňa podľa § 140 ods. 2 zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl SR, avšak nie pre účely výsluhového zabezpečenia. V predmetnom prípade teda ide o okolnosť, ktorú účastník konania uplatnil v pôvodnom administratívnom konaní, teda ju aj v tom čase prebiehajúceho administratívneho konania zjavne poznal. Z uvedeného dôvodu nemohlo ministerstvo obrany na túto okolnosť v rámci konania o povolení obnovy konania prihliadať vôbec, a preto nebol daný ani zákonný dôvod na obnovu konania vo veci priznania odchodného. Ďalej konštatoval, že hoci v rozklade účastník uviedol aj dôvod obnovy podľa § 62 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku, žiadne skutkové okolnosti na naplnenie tohto dôvodu v rozklade neuviedol a samému správne orgánu nie sú takéto okolnosti známe. Preto považuje takýto postup účastníka za nelogický a zrejme účelový.

3. Proti tomuto rozhodnutiu v zákonnej lehote podal správnu žalobu žalobca. Žiadal napadnuté rozhodnutie ministra obrany SR č. SELP-221-5/2017-RK zo dňa 18.09.2017 zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že dňa 09.03.2017 bol VÚSZ doručený návrh účastníka konania zo dňa 07.03.2017 na obnovu konania a zrušenie rozhodnutia č. VÚSZ-65303040455205-14/2016 zo dňa 19.12.2016, pretože VÚSZ bezdôvodne odignoroval stanovisko ÚPS MO SR č. ÚPS-19-41/2008 z júla 2008. Účastník poukázal na to že mu mala byť zhodnotená doba 18 skončených rokov služobného pomeru, kompetentný orgán sa však správal výrazne obštrukčne, keď nechal do úvahy ustanovenia § 20 a 39 zákona č. 92/1948 Zb., § 18 a § 55 zákona č. 351/1997 Z.z., § 58 ods. 1 písm. a) a f) zákona č. 328/2002 Z.z., § 140 ods. 1, 2 písm. a) a b) zákona č. 82/2010 Z.z., § 31 ods. 1 písm. a) a d) zákona č. 281/2015 Z.z. a § 157 zákona č. 281/2015 Z.z.. Návrh na povolenie obnovy bol podaný podľa § 62 ods. 1 písm. a) a e) Správneho poriadku. Ide o snahu o zásadnú nápravu skutkového omylu. Účastník sa bráni voči obštrukčnému chápaniu výkonu vojenského cvičenia v I. kategórii funkcií, ktoré absolvoval od 28.05.1996 do 26.07.1996 v dĺžke 60 dní a zdokonaľovacej služby, ktorú absolvoval od 07.05.2001 do 25.05.2001 v dĺžke 19 dní. Ministerstvo obrany SR dnes však prevapivo tvrdí, že toto vojenské cvičenie a zdokonaľovacia služba mali slúžiť len pre účely učenia platového stupňa podľa § 140 ods. 2 zákona č. 346/2005 Z.z. a nie pre účely výsluhového zabezpečenia. MO SR nevezalo na zreteľ ani okolnosť, že účastník v tom čase vykonával civilné zamestnanie a nebol v služobnom pomere. Podľa názoru MO SR táto právne relevantná okolnosť vraj neznamená „nič nové“, teda neslúži ani ako dôkaz, ktorý by mal podstatný vplyv na zmenu rozhodnutia. Takýto názor považoval za absurdnú anomáliu. Ďalej uvádzal, že existovalo veľmi veľa druhov služieb, medzi ne patrila aj ostatná vojenská služba, prezenčná služba, iná služba, poľná služba, atď.. Je naozaj problematické sa v nich vyznať. Prečo to tak vojaci mali upravené, je iba na nich, mali by sa v tom vyznať a orientovať. S takýmto jednostranným a iracionálnym názorom MO SR žalobca nesúhlasí. Účastníkovi v dôsledku takéhoto rozhodnutia vznikla ujma na právach. Nevie si vysvetliť dôvod, prečo MO SR dnes nie je ochotné uznať vojenské cvičenia a vojenské zdokonaľovacie služby na účely korektného priznania výsluhového dôchodku. V žalobe ďalej uviedol, že v súlade s poučením napadnutého rozhodnutia žalovaného v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia toto rozhodnutie včas napáda opravným prostriedkom - odvolaním - rozkladom podľa Správneho poriadku. Nakoniec namietal, že každé rozhodnutie musí byť individuálne zdôvodnené tak, aby bolo možné preskúmať jeho zákonnosť s prihliadnutím na jeho odôvodnenie, dôkladné a vyčerpávajúce poučenie a nie iba na odkaz obsahu administratívneho spisu, ktorý je iba podkladom rozhodnutia. EŠLP v Štrasburgu takéto skutočnosti akceptuje pri vykonávaní vojenskej základnej služby. V prípade, že by tomu tak nebolo, ako tvrdí MO SR, pravdepodobne by sa jednalo o nútené práce. Ďalej uviedol, že predovšetkým súdom nemožno tolerovať pri interpretácii niektorých zákonných ustanovení príliš formalistický postup, ktorý vedie často krátko k zjavnej nespravodlivosti. Ani všeobecné súdy nie sú absolútne viazané doslovným

znením zákona, ale môžu a musia sa od neho odchyliť, pokiaľ to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z ústavno-právnych princípov.

4. Krajský súd v Žiline uznesením č.k. 28Sa/13/2017-31 zo dňa 10. októbra 2017 vec postúpil Krajskému súdu v Bratislave ako miestne príslušnému. Na základe nesúhlasu Krajského súdu v Bratislave s postúpením vo veci rozhodoval Najvyšší súd SR, ktorý uznesením č.k. 9Nds/2/2018-41 zo dňa 09.04.2018 rozhodol, že nesúhlas Krajského súdu v Bratislave s postúpením veci vedenej na Krajskom súde v Žiline pod sp.zn. 28Sa/13/2017 je dôvodný.

5. Podaním zo dňa 6. júna 2018 sa k žalobe vyjadril žalovaný. Zdôraznil, že žiadosťou o obnovu konania bolo napadnuté rozhodnutie č. SEĽUZ-24-20-2/2017-OdSP zo dňa 8. júna 2017 o odchodnom. Zotrval na skutkovom právnom posúdení veci, že pokiaľ dôvodom obnovy konania bolo, že žalobcovi nebola zohľadnená doba dobrovoľného vojenského cvičenia na účely výpočtu odchodného už v odvolaní, uvedené nemohlo byť dôvodom pre obnovu konania, pretože touto námietkou sa riadne zaoberal a vysporiadal vo svojom rozhodnutí o odvolaní už odvolací orgán rozhodnutím č. SEĽUZ-4-65-2/2016-OdSP zo dňa 28. septembra 2016. Keďže ide o skutočnosť, ktorá bola žalobcovi známa v čase rozhodovania odvolacieho orgánu a túto skutočnosť v konaní o odvolaní aj uplatnil, nie je možné ju považovať za novú skutočnosť, na základe ktorej by bolo prípustné povoliť obnovu konania. Ide teda o okolnosť, ktorú účastník už uplatnil v pôvodnom administratívnom konaní, teda aj v tom čase prebiehajúceho administratívneho konania zjavne poznal. Preto nebol daný zákonný dôvod na obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku. Rovnako nebol daný dôvod ani na obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku, keďže jediným uvádzaným dôvodom v návrhu na obnovu bol dôvod vyplývajúci z § 62 ods. 1 písm. a). Ďalej namietal, že žaloba nie je označená v zmysle § 182 písm. a) SSP. Okrem toho neuvádza dôvody, pre ktoré považuje napadnuté rozhodnutie za nezákonné tak ako to má na mysli § 182 ods. 1 písm. e) SSP. Poukázal najmä na žalobné body, ktoré sú všeobecné, a to najmä, že žalobcovi mala vzniknúť ujma na právach, avšak neuviedol, na akých jeho právach konkrétne mu mala byť spôsobená ujma v dôsledku postupov rozhodnutia správnych orgánov. Žiadal, aby súd žalobu zamietol.

6. Na vyjadrenie žalovaného podal žalobca repliku zo dňa 28.06.2018. Poukázal na § 58 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z.z., ktorý uvádza, že rozhodujúcou na vznik odchodného je doba výkonu základnej vojenskej služby alebo náhradnej vojenskej služby alebo prípravnej vojenskej služby v rozsahu ustanovenom osobitným zákonom platným v dobe jej výkonu. Občan, ktorý vykonáva vojenské cvičenie, či už ako povinnosť alebo na základe dobrovoľnosti, túto službu vykonával ako služobnú povinnosť, resp. ako povinnú vojenskú službu. Obdobie vojenského cvičenia od 25.05.1996 do 26.07.1996 bolo obdobím výkonu služby v I. kategórii funkcií, inak by sa muselo posudzovať za nútené práce. Poukázal na to, že rozhodnutie VÚSZ-65303040455205/9 žalobca napadol odvolaním, pretože mu zle započítali dobu 60 dní vojenského cvičenia od 28.05.1996 do 26.07.1996 a 19 dní zdokonaľovacej služby od 07.05.2001 do 25.05.2001 v I. kategórii funkcií. Zároveň opätovne poukázal na žalobné námietky uvedené už v žalobe. Poukázal na to, že tento spor vznikol na základe vyplatenia odchodného. Žalovaný vo svojom vyjadrení sa o tejto pálčivej situácii nez zmienil a žiadal, aby súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil späť pre nezrozumiteľnosť, nepreskúmateľnosť a pre nedostatok dôvodov.

7. Žalovaný k replike žalobcu dupliku nepodal.

8. Krajský súd v Žiline, ako správny súd, prejednal vec na nariadenom pojednávaní, na ktoré sa bez ospravedlnenia nedostavil právny zástupca žalobcu, ktorý bol na pojednávanie riadne predvolaný. Správny súd preto prejednal vec v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu podľa § 114 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej SSP). Správny súd preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj prvostupňové rozhodnutie podľa § 199 a nasl. SSP v spojení s § 177 a nasl. SSP, pričom zistil, že žalobným námietkam nie je možné vyhovieť a sám nezistil dôvody na zrušenie napadnutého rozhodnutia, a preto žalobu podľa § 190 SSP zamietol z týchto dôvodov:

9. Z pripojeného správneho spisu mal správny súd za preukázané tieto skutočnosti: Prvostupňovým rozhodnutím VÚSZ č. VÚSZ-65303040455205/10 zo dňa 21.06.2016 bolo žalobcovi priznané odchodné. Voči tomuto rozhodnutiu žalobca podal odvolanie, pričom ako odvolací dôvod uviedol, že malo byť vykonané započítanie doby vojenského cvičenia od 28.05.1996 do 26.07.1996, pričom ako prílohu odvolania predložil zápočet času služby z Vojenského útvaru Ružomberok a stanovisko Úradu

právnych služieb MO SR zo 04.06.2008. O tomto odvolaní rozhodovalo Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, ktoré rozhodnutím č. SEL'UZ-4-65-2/2016-OdSP zo dňa 28.09.2016 zamietlo jeho odvolanie a rozhodnutie VÚSZ z 21.06.2016 potvrdilo. V rozhodnutí sa ministerstvo obrany vyjadrilo k nezapočítaniu vojenského cvičenia, a to konkrétne na strane 4 tohto rozhodnutia. Následne podal žalobca návrh na obnovu konania zo dňa 07.03.2017, kde ako dôvod uviedol, že v rozhodnutí zo dňa 21.06.2016 nebola započítaná doba služby rozhodujúca pre výšku odchodného, a to konkrétne vojenské cvičenie od 28.05.1996 do 26.07.1996. K tomuto návrhu predložil dôkazy, a to Stanovisko Úradu právnych služieb Ministerstva obrany SR zo 04.06.2008 a rozhodnutie o priznaní výsluhového príspevku z 09.12.1997. Tento svoj dôvod obnovy konania právne kvalifikoval ako § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku. Na základe tohto návrhu Ministerstvo obrany Slovenskej republiky vydalo prvostupňové rozhodnutie č. SEL'UZ-24-20-2/2017-OdSP z 08.06.2017, ktorým nepovolilo obnovu konania o priznaní odchodného. Voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca rozklad, v ktorom mylne uvádza procesný postup, ktorý sa netýka rozhodovania prvostupňového správneho orgánu o odchodnom, ale rozhodovania o výsluhovom dôchodku. O tomto rozklade rozhodol Minister obrany Slovenskej republiky druhostupňovým správnym rozhodnutím o rozklade č. SELP-221-5/2017-RK zo dňa 18.09.2017, napadnutým touto správnou žalobou, ktorým zamietol rozklad žalobcu a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

10. Zo správneho spisu ďalej vyplýva, že vo veci týkajúcej sa výsluhového dôchodku boli vydané ďalšie rozhodnutia, a to prvostupňové rozhodnutie VÚSZ č. VÚSZ-65303040455205/9 zo dňa 21.06.2016, ktorým bol žalobcovi priznaný výsluhový dôchodok. V odvolaní voči nemu žalobca predložil dôkazy o absolvovaní vojenského cvičenia od 28.05.1996 do 26.07.1996, a to konkrétne potvrdenie o zápočte času služby na účely určenia platového stupňa doby výkonu vojenského cvičenia a Stanovisko Úradu právnych služieb MO SR zo dňa 04.06.2008. Na základe odvolania žalobcu vo veci rozhodovalo Ministerstvo obrany SR, ktoré vydalo rozhodnutie č. SEL'UZ-4-65-5/2016-OdSP zo dňa 18.10.2016, ktorým zrušilo prvostupňové rozhodnutie o výsluhovom dôchodku a vyhodnotilo pritom aj námietky započítania doby vojenského cvičenia tak, že toto cvičenie nie je dobou trvania služobného pomeru rozhodujúcou pre vznik nároku na výsluhový dôchodok v zmysle § 58 zákona č. 328/2002 Z.z.. Zároveň druhostupňový správny orgán vyhodnotil aj predložené dôkazy, ktoré boli priložené k odvolaniu. Po zrušení prvostupňového rozhodnutia opätovne VÚSZ vydal nové prvostupňové rozhodnutie č. VÚSZ-65303040455205-14/2016 zo dňa 19.12.2016. V ňom, viazaný právnym názorom odvolacieho orgánu, neuznal žalobcovi ako rozhodné obdobie pre určenie výšky výsluhového dôchodku vojenské cvičenie od 28.05.1996 do 26.07.1996. Proti tomuto rozhodnutiu sa žalobca neodvolal a nepodal ani správnu žalobu.

11. Zo správneho spisu taktiež vyplýva, že žalobca podal okrem návrhu na obnovu konania vo veci odchodného zo dňa 07.03.2017 podľa § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku aj návrh na obnovu konania zo dňa 07.03.2017 podľa § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku vo veci priznania výsluhového dôchodku. Dôvody v oboch návrhoch sú zhodné: Poukázal na prvostupňové rozhodnutie o odchodnom resp. o výsluhovom dôchodku, v ktorom mu nebola započítaná doba služby rozhodujúca pre výšku výpočtu odchodného resp. výsluhového dôchodku, a to konkrétne vojenské cvičenie od 28.05.1996 do 26.07.1996. Žiadal túto dobu dobrovoľného vojenského cvičenia započítať a výšku odchodného resp. výsluhového dôchodku vypočítať v trvaní 18 skončených rokov. Ako prílohu predložil Stanovisko MO SR Úrad právnych služieb zo dňa 04.06.2008 a rozhodnutie o priznaní výsluhového príspevku zo dňa 09.12.1997. Započítanie zdokonaľovacej služby a dôkazy o jej započítaní v návrhoch ani neuviedol, ani nenamietal.

12. O návrhu na obnovu konania o výsluhovom dôchodku rozhodol prvostupňový správny orgán VÚSZ rozhodnutím č. VÚSZ-65303040455205-16/2017 zo dňa 04.04.2017, ktorým nepovolil obnovu konania vo veci priznania výsluhového dôchodku a následne na základe odvolania žalobcu druhostupňový správny orgán Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, ktoré rozhodnutím č. SEL'UZ-24-33-2/2017-OdSP zo dňa 19.07.2017 zamietlo odvolanie žalobcu a prvostupňové rozhodnutie o nepovolení obnovy potvrdilo. O návrhu na obnovu konania o odchodnom rozhodovalo MO SR a následne minister obrany SR rozhodnutiami, napadnutými touto žalobou.

13. Na úvod správny súd konštatuje, že žaloba žalobcu obsahuje zrejmu nesprávnosť, keď v celej žalobe žalobca nesprávne uvádza skutkové okolnosti týkajúce sa priznania výsluhového dôchodku, napriek tomu, že z petitu žaloby jednoznačne vyplýva, že žaluje rozhodnutie o rozklade týkajúce sa zamietnutia návrhu na obnovu konania o priznaní odchodného. Keďže samotné dôvody obnovy konania,

ktoré žalobca uviedol, či už pre obnovu konania o priznaní výsluhového dôchodku alebo priznania odchodného, boli rovnaké a rovnaké boli aj predložené dôkazy k týmto návrhom na obnovy konania, ako to vyplýva z administratívneho spisu, nejedná sa o chybu, ktorá by bránila vecne prejednať vec, hoci žalobca v žalobe neuvádza konkrétne rozhodnutia o priznaní odchodného, ale namiesto nich uvádza rozhodnutia o priznaní výsluhového dôchodku. Vzhľadom na to, že v správnom spise sú pripojené všetky rozhodnutia týkajúce sa oboch týchto nárokov žalobcu, správny súd skutkový stav identifikoval vo vzťahu k obom týmto nárokom tak, ako je uvedené vyššie v odôvodnení s tým, že predmetom súdneho prieskumu je len rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu týkajúce sa zamietnutia návrhu na obnovu konania vo veci priznania odchodného. Rovnako aj nesprávne konštatovanie žalobcu v žalobe, že toto rozhodnutie o rozklade, t.j. rozhodnutie napadnuté správnu žalobou, napáda odvolaním - rozkladom (a nie správnu žalobou, ktorú žalobca podal, čo nie je sporné), nie je takou chybou, ktorá by bránila preskúmať napadnuté rozhodnutie. Svedčí len o nesústreďenom prístupe právneho zástupcu pri spisovaní správnej žaloby. Súd preto jeho podanie posúdil ako správnu žalobu (nie ako odvolanie - rozklad, ako uviedol právny zástupca v žalobe) voči rozhodnutiu o rozklade, ktoré je predmetom tohto súdneho prieskumu.

14. Podľa § 199 ods. 1 písm. g) SSP sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Ministerstva obrany Slovenskej republiky, ministra obrany Slovenskej republiky a nadriadeného určeného podľa osobitného predpisu.

Podľa § 199 ods. 3 SSP ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie v sociálnych veciach ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

Podľa § 84 ods. 4 písm. b) zákona č. 328/2002 Z.z. v znení účinnom ku dňu 22.09.2017 (právoplatnosť napadnutého rozhodnutia) odvolacím orgánom v konaní o dávkach a službách sociálneho zabezpečenia a dávkach podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení je ministerstvo obrany, ak ide o odvolanie proti rozhodnutiu Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia, nadriadený určený podľa osobitného predpisu, 35a) ak ide o rozhodnutie o dávkach nemocenského zabezpečenia profesionálnych vojakov počas trvania služobného pomeru, a v ostatných prípadoch minister obrany.

Podľa § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku konanie pred správnym orgánom ukončené rozhodnutím, ktoré je právoplatné, sa na návrh účastníka konania obnoví, ak vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania.

Podľa § 63 ods. 1 Správneho poriadku obnovu konania povolí na návrh účastníka konania alebo nariadi správny orgán, ktorý vo veci rozhodol v poslednom stupni.

Podľa § 63 ods. 2 Správneho poriadku v návrhu na obnovu konania treba uviesť dôvody obnovy konania a skutočnosti svedčiace o tom, že návrh je podaný včas.

15. Správny súd konštatuje, že správny orgán prvej inštancie ako aj žalovaný správne právne vec posúdili, keď zamietli návrh žalobcu na povolenie obnovy konania vo veci priznania odchodného. Správny súd sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym názorom žalovaného, že jediným dôvodom na povolenie obnovy konania, ktorý bol uvedený v návrhu na povolenie obnovy, bol skutkový dôvod, a to nezapočítanie doby dobrovoľného vojenského cvičenia žalobcu od 28.05.1996 do 26.07.1996. S týmto skutkovým zistením sa však správne orgány zaoberali v základnom konaní, v ktorom bolo priznané žalobcovi odchodné, a to na základe ním podaného odvolania voči prvostupňovému rozhodnutiu o odchodnom zo dňa 21.06.2016, ako aj s identickými dôkazmi preukazujúcimi toto skutkové tvrdenie žalobcu, pričom nezapočítanie tejto doby bolo riadne vyhodnotené v odvolacom rozhodnutí Ministerstva obrany SR ako odvolacieho orgánu v konaní o priznaní odchodného zo dňa 28.09.2016. Z tohto dôvodu totožné skutkové tvrdenia o potrebe započítania tohto vojenského cvičenia nemôžu byť novými dôkazmi v zmysle právnej úpravy § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku, preto nemôžu byť relevantnými dôvodmi pre povolenie obnovy konania.

16. Čo sa týka konkrétnych žalobných bodov, súd ich v plnom rozsahu vyhodnotil ako nedôvodné. Čo sa týka žalobného bodu, že žalovaný v rozhodovaní o návrhu na povolenie obnovy konania odignoroval stanovisko Úradu právnych služieb MO SR z júla 2008 a že ide o snahu zásadnú nápravu skutkového omylu, súd sa s touto námietkou nestotožnil. Dôvod na obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku mal spočívať v predložení nových skutočností alebo dôkazov, ktoré účastník nemohol v pôvodnom konaní uplatniť. V návrhu na obnovu však účastník žiadal prihladiť na dôkazy, ktoré boli súčasťou správneho spisu pred návrhom na obnovu konania. Rozhodnutie o priznaní výsluhového príspevku sa nachádzalo v dávkovom spise pred vydaním druhostupňového rozhodnutia o odchodnom zo dňa 28.09.2016, preto nejde o nový dôkaz, o ktorom by správny orgán nemal vedomosť. Stanovisko Úradu právnych služieb Ministerstva obrany SR zo 04.06.2008 bolo priamo prílohou odvolania voči prvostupňovému rozhodnutiu o odchodnom zo dňa 21.06.2016 a bolo odvolacím orgánom aj vyhodnotené. Taktiež nie je novým dôkazom, lebo bolo uplatnené a riadne vyhodnotené už v pôvodnom konaní o odchodnom.

17. Samotné tvrdenie o nesprávnom započítaní doby vojenského cvičenia nie je skutkovým dôvodom na obnovu konania, ako to v žalobe tvrdí žalobca, ale ide o namietanie právneho posúdenia započítania konkrétnej doby relevantnej pre stanovenie výšky odchodného. Táto otázka však už bola vyriešená s konečnou platnosťou v pôvodnom konaní o priznaní odchodného. Dôvodom na obnovu konania nemôže byť namietanie právneho posúdenia konkrétnej skutkovej otázky, ako to vo svojom návrhu a rovnako aj v žalobe prezentoval žalobca. Ak teda v návrhu na obnovu konania žalobca ako dôvod obnovy uvádzal nesprávnu aplikáciu konkrétnych ustanovení zákonov, nejde o dôvod na obnovu konania. Nesprávne právne posúdenie konkrétnej skutkovej otázky, v danom prípade nesprávneho započítania doby vojenského cvičenia, mohlo byť posudzované v konaní pred správnym súdom vyvolaného správnu žalobou proti druhostupňovému správne rozhodnutiu o odchodnom zo dňa 28.09.2016, ktorým Ministerstvo obrany Slovenskej republiky zamietlo odvolanie žalobcu. Žalobca však takúto žalobu nepodal. Tým druhostupňové správne rozhodnutie o odchodnom zostalo právoplatné a z právnych záverov v ňom uvedených je potrebné vychádzať. Zmenu týchto právnych záverov potom nie je možné dosiahnuť návrhom na obnovu konania. Rovnako tak, pokiaľ v žalobe žalobca uvádzal ako dôvod nezákonnosti rozhodnutia o nepovolení obnovy nesprávne právne posúdenie započítania doby vojenského cvičenia, toto nemôže byť dôvodom nezákonnosti takého rozhodnutia, keďže žalovaný sa právnym posúdením tejto otázky ani nezaoberal, pretože sa nejedná o novú skutkovú okolnosť či nový dôkaz v zmysle § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku. Táto námietka by sa týkala rozhodnutia o odchodnom, avšak toto rozhodnutie nie je predmetom súdneho prieskumu. V druhostupňovom rozhodnutí o odchodnom bola táto právna otázka predmetom odvolacieho konania a bola už právoplatne vyriešená.

18. V žalobe žalobca tvrdí okrem nesprávneho započítania doby vojenského cvičenia aj nesprávne právne posúdenie započítania doby zdokonaľovacej služby. V tomto bode je žaloba plne nedôvodná z toho dôvodu, že konanie o návrhu na obnovu konania je návrhovým konaním, pričom z obsahu tohto návrhu správny orgán pri skúmaní dôvodov obnovy vychádza (§ 63 ods. 2 Správneho poriadku). V danom prípade žalobcov návrh na obnovu konania o priznaní odchodného takýto dôvod obnovy neobsahuje. Žalobca v tomto návrhu neoznačil ani predložil žiaden (ani nový) dôkaz vzťahujúci sa na túto službu, dokonca ani netvrdil, že táto doba bola nesprávne právne posúdená, a teda nezapočítaná. Predmetom správneho konania o návrhu na povolenie obnovy neboli skutkové okolnosti týkajúce sa zdokonaľovacej služby. Len v žalobe žalobca už okrem nesprávneho započítania doby vojenského cvičenia doplnil aj nesprávne započítanie doby zdokonaľovacej služby. Predmetom správneho konania však takýto návrh na obnovu konania nebol. Preto sa správne orgány nemali čím zaoberať. Z tohto dôvodu potom, pokiaľ túto okolnosť správne orgány nevyhodnocovali vo svojich rozhodnutiach, nemôže byť táto okolnosť dôvodom nezákonnosti napadnutých rozhodnutí. V tejto súvislosti je zavádzajúce tvrdenie žalobcu, že žalovaný túto dobu vyhodnotil nesprávne, pretože skutkové okolnosti ohľadne tejto doby vôbec neboli predmetom správneho konania, keďže žalobca ich predmetom správneho konania ani neučinil.

19. Je teda potrebné konštatovať, že návrh na obnovu konania tak, ako bol podaný žalobcom, nemožno subsumovať pod žiadnu skutkovú podstatu uvedenú v § 62 ods. 1 Správneho poriadku, preto správne žalovaný a prvostupňový správny orgán rozhodli, keď návrh zamietli.

20. Vo vzťahu k postupu žalobcu, keď podal návrh na obnovu konania, ale nepodal správnu žalobu voči druhostupňovému rozhodnutiu o priznaní odchodného zo dňa 28.09.2016, súd musí pripomenúť zásadu rímskeho práva, a to, že právo patrí bdelym. Ak žalobca opomenul podať správnu žalobu voči druhostupňovému rozhodnutiu o odchodnom, toto pochybenie nemožno sanovať použitím inštitútu obnovy konania, keď všetky skutkové okolnosti mu boli známe už v čase vydania prvostupňového rozhodnutia o priznaní odchodného a žiadne nové skutkové okolnosti ani dôkazy nevyšli najavo. Práve inštitút správneho súdnictva je potrebné využiť pre prípady, keď pre žalobcu je sporným len právne posúdenie uvedené v pôvodnom prvostupňovom a druhostupňovom rozhodnutí o priznaní odchodného.

21. Ďalšia žalobná námietka sa týkala konkrétneho právneho posúdenia, podľa ktorého podľa názoru žalobcu bolo potrebné započítať jednotlivé doby služby žalobcovi, a teda aj vojenské cvičenie a vojenskú zdokonaľovaciu službu. Ako už bolo uvedené vyššie (bod 17.), ide o meritórne námietky týkajúce sa právneho posúdenia veci, ktorá bola predmetom pôvodného správneho konania, ktoré sa má obnoviť, t.j. konania o odchodnom. Tieto nemôžu sa úspešne prejednať pri prieskume rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté len o návrhu na povolenie obnovy takéhoto konania. V konaní o prieskum rozhodnutia o povolení či nepovolení obnovy konania môžu byť právne relevantné len žalobné body týkajúce sa (ne)splnenia podmienok pre obnovu konania, v danom prípade správneho konania o odchodnom. Nemôže teda preskúmať pôvodné rozhodnutie o odchodnom a ani druhostupňové správne rozhodnutie o zamietnutí odvolania voči rozhodnutiu o odchodnom. Pokiaľ nebude právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania o odchodnom, nie je možné otvárať právoplatne ukončené správne konanie o priznaní odchodného, a teda nie je možné zaoberať sa ani námietkami žalobcu, ktoré by sa preskúmavali iba v tomto konaní. Keďže na prieskum rozhodnutia o odchodnom bol stanovený osobitný postup, t.j. mohla byť podaná osobitná správna žaloba a toto rozhodnutie v spojení s rozhodnutím o odvolaní proti rozhodnutiu o odchodnom je právoplatné, nie je možné, aby správny súd vyhodnocoval akékoľvek námietky týkajúceho sa tohto právoplatne ukončeného správneho konania. Preto všetky žalobné námietky týkajúce sa posúdenia, prečo mala byť započítaná doba vojenského cvičenia a zdokonaľovacej služby, t.j. meritórne námietky vo vzťahu k rozhodnutiu o odchodnom, sú pri prieskume rozhodnutia o obnove konania právne irelevantné. Sám žalobca v žalobe na strane 5 uvádza, že žiada zvrátiť nesprávny názor Ministerstva obrany Slovenskej republiky na túto otázku rozhodnutím o povolení obnovy, z čoho je taktiež zrejmé, že dôvodom obnovy konania v skutočnosti neboli nové skutkové okolnosti, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia o odchodnom, ale zvrátenie - podľa žalobcu - nesprávneho právneho názoru uvedeného v rozhodnutiach o odchodnom, a to práve návrhom na obnovu konania.

22. Ďalšie žalobné námietky uvedené v žalobe pod bodom IV. sú vo všeobecnej rovine. Žalobca namietal, že rozhodnutie musí byť individuálne zdôvodnené, aby ho bolo možné preskúmať. Ďalej namietal, že mu vznikla ujma na jeho právach, že nemožno tolerovať príliš formalistický postup, že súdy nie sú viazané doslovným znením zákona a pri výklade právnych noriem nemožno opomenúť ich účel a zmysle. Z takto formulovaných námietok súd nezistil žiadne porušenie zákona napadnutých rozhodnutí. Nezistil ani nesprávnu interpretáciu či výklad ustanovení Správneho poriadku o obnove konania ako o mimoriadnom opravnom prostriedku, naopak teoretické postuláty uvedené v napadnutom rozhodnutí sú v súlade s právnou teóriou a na daný skutkový stav žalovaný tieto ustanovenia aj správne aplikoval. Zároveň správny súd nezistil ani také nedostatky odôvodnenia napadnutého rozhodnutia či prvostupňového správneho rozhodnutia spočívajúce v jeho prípadnej nezrozumiteľnosti či nedostatku dôvodov, ktoré by bránili preskúmať vec správnym súdom, alebo ktoré by znemožňovali účastníkovi konania pochopiť skutkové zistenia a právne posúdenie tejto veci zo strany žalovaného. Napokon žalovaný voči týmto rozhodnutiam podal správnu žalobu, v ktorej pomenoval jednotlivé žalobné body, z čoho vyplýva, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia bolo dostatočne zrozumiteľné a vyčerpávajúce. K formulácii žalobných bodov len vo všeobecnej rovine správny súd uvádza, že aj v zmysle rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu ČR č.k. 1Azs 28/2004-41 vyplýva, že žalobné body uvedené len vo všeobecnej a nekonkrétnej rovine je možné vyhodnotiť len vo všeobecnej rovine.

23. Keďže rozhodnutie žalovaného je v celom rozsahu zákonné, bolo potrebné žalobu ako nedôvodnú zamietnuť podľa § 190 SSP.

24. O náhrade trov konania vo vzťahu k žalobcovi bolo rozhodnuté podľa § 167 ods. 1 SSP a contrario tak, že mu súd náhradu trov konania nepriznal, pretože v konaní nebol úspešný. Rovnako súd nepriznal náhradu trov ani žalovanému (§ 168 SSP a contrario). Žalovaný podľa právnej úpravy SSP v zásade nemá právo na náhradu trov konania. Vo výnimočných prípadoch mu však môže byť priznané právo na

ich náhradu. V danom prípade podľa názoru správneho súdu neboli splnené podmienky na priznanie náhrady trov žalovanému a to s prihliadnutím na druh správnej žaloby. Jednalo o žalobu v sociálnych veciach a nešlo výslovne o šikanóznou žalobu. V týchto prípadoch trovy konania žalovanému nebývajú priznávané.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ak to zákon pripúšťa (§ 439, § 440 SSP) v lehote 1 mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu, ktorá sa podáva na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal. V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d),
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.